

Vamp in love

Marijke van
den Elsen

Ze heeft alles keurig op de rit... Tijd voor actie!

Marijke van den Elsen

Vamp in love

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

De jongen kijkt me wanhopig aan.

Een schot... Ik sper mijn ogen wijd open. Ik zweet over mijn hele lijf. Het kleine beetje licht dat door een deur de kamer in komt doet pijn aan mijn ogen. Snel sluit ik ze weer. Ik voel me beroerd. Mijn maag gaat tekeer.

Ik open mijn ogen nogmaals. Heel voorzichtig deze keer. Door smalle spleetjes kijk ik naast me. Harold is weg.

Heel langzaam steek ik mijn hand uit op zoek naar mijn mobiel. Hij moet hier ergens zijn. Ik leg hem altijd onder mijn kussen. Mijn hand klemt zich om iets glads en hoekigs. Gevonden. Met mijn ogen nog steeds halfopen kijk ik op het scherm. Negen uur pas? Hoe laat gingen we naar bed? Vijf uur? Misschien wel zes uur, en dan nu alweer wakker.

Met moeite richt ik me op. Naast het bed staat mijn tas. Ik pak hem en nog steeds vanuit bed ga ik op zoek naar de juiste spullen. Geroutineerd doe ik wat uit een zakje op een klein spiegeltje. Met mijn creditcard smeer ik de pasta uit. Ik wacht tot het goedje is opgedroogd, hak het daarna met het plastic kaartje in brokjes en maak het nog wat fijner. Ik pak het rolletje papier dat er nog in zit van gisteravond en snuif een klein beetje van het poeder naar binnen. Daarna nog een beetje in het andere neusgat.

Ik stop alles terug in mijn tas en ga dan weer liggen. Terwijl ik wacht tot het brakke gevoel verdwijnt, beloof ik mezelf dat dit echt de allerlaatste keer was.

Langzaam voel ik dat ik helderder word. Ik zwaai mijn benen over de rand van het bed. Ik hoor hoe een stoel naar achteren wordt geschoven over het tapijt. Zachtjes loop ik naar de deur, die Harold's slaapkamer verbindt met zijn werkkamer, en gluur door de deuropening naar binnen.

Harold zit met zijn rug naar me toe en net wanneer ik de deur verder open wil zwaaien, zie ik dat links van zijn bureau een klein kluisje staat. Ik ken hem nu al bijna zes maanden en ben vaak genoeg in zijn werkkamer geweest, maar dat kluisje is me nooit opgevallen. Meteen weet ik zeker dat hij niet gestoord wil worden. Ik doe een klein stapje naar achteren. Ik kan mezelf er niet toe

brengen om weg te lopen. Ik moet zien wat hij aan het doen is.

Hij draait met zijn stoel ietsje naar links, buigt voorover en legt wat in de kluis. Het is geld, opgerold en vastgemaakt met een elastiekje. De kluis ligt vol met dat soort rolletjes. Ook zie ik kleine plastic zakjes met wit poeder. Daar bewaart hij dus zijn voorraad. Ik ben nog steeds erg blij dat ik de verleiding van coke heb weerstaan ondanks meerdere verhalen van Harold over hoe fantastisch het is; 'veel beter dan speed'. Dat zal allemaal best, maar het is ook godsgruwelijk duur.

De deurbel. Mijn hart gaat een paar millimeter van zijn plaats. Snel zet ik een paar passen opzij, zodat ik schuilga achter de deur die naar binnen opengaat. Ik hoor Harold mopperend naar de deur lopen. Gelukkig de deur die zijn werkkamer met de gang verbindt. Ik heb de deur van de kluis niet in het slot horen vallen. Zou hij echt...?

Voorzichtig kijk ik om de hoek van de deur. Inderdaad, de kluisdeur staat nog open. Zijn bureau is leeg. Hij heeft alles gedaan wat hij wilde doen, maar is vergeten de kluis dicht te maken, omdat hij gestoord werd door de persoon die nu voor de deur staat.

Zonder na te denken loop ik naar de kluis en pak een paar rolletjes met geld. Mijn hart gaat als een razende tekeer, en dat is niet alleen van de speed. Heel even aarzel ik bij een wit zakje met poeder. Het is heel verleidelijk, maar toch laat ik het liggen. Mijn oog valt op een matzwart voorwerp. Voordat de herinneringen van een paar weken geleden me overspoelen en verlammen, pak ik het uit de kluis.

Het is zwaarder dan ik verwacht had en voelt koel in mijn handen. De voordeur valt met een klap dicht. Ik verstijf. Harold komt terug. Angela, wegwezen hier.

Ik leg alles op de grond voor me en duw het kluisje dicht. Ik zie dat mijn hand trilt wanneer ik aan het cijferslot draai. Hoeveel tijd heb ik nog voordat hij me op heterdaad betrapt? Ik pak alles op, ga staan en loop zo snel als ik kan terug naar de slaapkamer. Mijn hart bonst nu zo hard dat het moeilijk is om helder na te denken. Harold is bijna terug in zijn werkkamer. Waar laat ik alles? Mijn tas staat nog steeds naast het bed. Gelukkig is het een grote shopper met een schijnbaar oneindige inhoud. Ik gooi alles erin en doe de rits dicht. Ik zet de tas weer naast het bed, ga zelf in bed liggen en trek het dekbed over me heen.

Precies op dat moment is Harold terug in zijn werkkamer. Ik

hou mijn ogen dicht en doe mijn best om ze niet dicht te knijpen. Wat heb ik gedaan? Mijn leven is voorbij. Het kan niet anders dan dat Harold ziet dat de kluisdeur nu ineens dicht is, en als dat hem ontgaat, dan hoort hij het wel, want mijn hart gaat vreselijk tekeer en hoe ik ook mijn best doe, ik krijg mijn ademhaling niet onder controle. Ik heb het gevoel dat ik zojuist de marathon heb gelopen, waarbij ik alles heb gegeven wat ik in me had.

Ik hoor hoe Harold door de tussendeur naar me toe loopt. Ik zet me schrap. Nu komt het. Het enige geluk is dat ik zijn pistool in mijn tas heb zitten, maar ook zonder vuurwapen weet ik zeker dat hij me heel veel kan aandoen.

‘Ben je wakker?’

Ik hoor de klik van een lichtschakelaar. Ik knik. Zijn stem klinkt niet boos, maar dat zegt bij Harold niks. Voorzichtig doe ik mijn ogen open. Ik bijt op mijn lip. Wat gaat hij doen?

‘Ben je al lang wakker?’

Ik druk me op mijn ellebogen omhoog. Waarom is hij aan het vissen? Als hij weet dat ik wat gejat heb, dan zal hij dat toch wel gewoon zeggen? Ik haal mijn schouders op. ‘Ik voel me een beetje brak, je weet wel.’

Harold knikt terwijl hij naar zijn kledingkast loopt. ‘Een klein snuifje doet wonderen.’

‘Ik weet het, dat heb ik al gedaan. Nu nog even wachten tot het werkt.’ Ik laat me terugzakken op het bed. Het lukt me om nog een volle zestig tellen in bed te blijven liggen en dan sta ik op. ‘Ik ga, ik heb mijn moeder beloofd dat ik vandaag even bij haar langsga.’

‘Je moeder? Die woont toch ergens in Verweggistan?’

‘In Groningen.’ Stomme muts... Waarom zeg ik dat nu? Dadelijk gaat hij me daar zoeken.

‘Jij liever dan ik.’

Ik kleeft me aan zonder te douchen en hoop dat hij daar niets achter zoekt. Ik wil hier zo snel mogelijk weg. De gedachte aan een afgesloten douchecel doet me huiveren. Wie weet kijkt hij in de tussentijd per ongeluk of expres in mijn tas en dan weet ik zeker dat mijn laatste minuut is aangebroken. ‘Ik moet gaan, ik ben eigenlijk al laat.’

‘Laat?’ Harold laat de broek zakken die hij juist aan wilde doen en kijkt me recht aan. ‘Het is net negen uur geweest.’

Kut. Waarom had ik niet door dat hij maar half luisterde? ‘Met de trein ben ik zeker twee uur onderweg, dus...’

‘Natuurlijk.’ Harold trekt zijn broek aan en pakt een overhemd uit de kast.

Ik rits mijn laarzen dicht, pak mijn tas, die vreemd zwaar aanvoelt, en loop zo rustig mogelijk naar de slaapkamerdeur. Dat betekent ook dat Harold nu achter me staat en ik niet kan zien wat hij doet. Wat als hij me al die tijd al doorheeft? Ik dwing mezelf om rustig door te lopen zonder om te kijken.

‘Hé.’

Meteen sta ik stokstijf stil en onderdruk een klein gilletteje. Zo rustig mogelijk draai ik me om. ‘Wat is er?’ Mijn stem klinkt ietwat schrill.

‘Krijg ik geen afscheidskus?’

Ik kijk naar Harold. Heeft hij echt niets door? Hij glimlacht naar me. Hij lijkt redelijk oprecht, voor zijn doen dan. Harold is nooit helemaal oprecht. Dat is iets wat ik pas sinds een paar weken weet.

Ik probeer terug te lachen. Mijn gezicht voelt als een grimas. ‘Natuurlijk.’ Snel loop ik terug, geef hem een zoen op zijn mond en wil me alweer omdraaien, maar zijn armen houden me tegen.

‘Een echte zoen graag.’ Hij drukt zijn mond ruw op mijn lippen en dwingt me tot een tongzoen. Als ik hem niet zo goed zou kennen, zou ik denken dat hij me doorziet, maar zo zoent hij altijd.

Ik beantwoord zijn zoen en duw hem dan van me af. ‘Ik moet opschieten, anders mis ik mijn trein.’

‘Doe je moeder de groeten van me.’

‘Zal ik doen.’ Daarna loop ik zo nonchalant mogelijk zonder om te kijken weg. De gang in, de voordeur door en dan met de lift naar beneden.

Eenmaal buiten haal ik diep adem. Ik zou graag een taxi nemen, maar die zijn er op dit uur van de dag niet. Dus loop ik naar de tramhalte. Terwijl ik wacht herhaal ik steeds in mijn hoofd: rustig blijven, rustig blijven, rustig blijven.

Thuis slaat de paniek toe. Wat heb ik in godsnaam gedaan? Ik loop op en neer door mijn appartement. Wat moet ik nu doen? Waar kan ik naartoe? Hier blijven is geen optie. Zodra hij ontdekt wat ik van hem gejat heb, is dit de eerste plek waar hij me gaat zoeken. Mijn ouders kan natuurlijk ook niet, alhoewel ik niet verwacht dat hij daar werkelijk naartoe zou gaan. Hij zal ook wel snappen dat ik daar niet naartoe ga, juist omdat ik dat tegen hem gezegd heb. Misschien is het daarom wel een goede plek? Ik schud mijn

hoofd. Te riskant.

Wat moet ik doen? Ik heb het gevoel dat ik geen adem meer kan halen. Angela, rustig blijven. Denk na. Ik probeer een keer diep in te ademen. Waar kan ik wel heen? Het moet iets of iemand buiten Amsterdam zijn. Zodra die gedachte binnenkomt, weet ik het. Zo snel als ik kan pak ik een koffer en een weekendtas en prop daar zo veel mogelijk in.

Op het station pin ik zo veel als mijn belabberde bankrekening toelaat. Daarna stap ik in de trein, om in Utrecht weer uit te stappen. Ik ga naar het toilet. In de relatieve privacy van het toilethokje pak ik mijn iPhone, haal er de simkaart uit en gooi die op de grond. Met de puntige hak van mijn laars ga ik erop staan tot ik iets hoor kraken. Ik hoop maar dat het zo voldoende is. In die politseries op tv zijn ze niet altijd heel erg duidelijk over hoe ernstig je je simkaart moet verminken voordat hij niet meer traceerbaar is.

Ik raap het restant op, open de deur en doe alsof ik mijn handen wil wassen. Wanneer niemand kijkt, gooi ik het restant van mijn simkaart in de vuilnisbak naast de wasbak. Daarna kijk ik op de bordes wanneer de eerste trein naar het zuiden vertrekt.

*

Ik ben blij dat ik toch gegaan ben. Het is veel te lang geleden dat ik stoom heb afgeblazen in de sportschool. Meestal met het excuus dat ik al mijn energie nodig heb voor mijn werk. Ik loop mijn straat in en kijk verbaasd naar wie er voor de deur zit. Ik loop naar haar toe. 'Angela, dat is eh... lang geleden.'

Angela gaat staan en kijkt me een beetje onzeker aan. 'Ja, inderdaad. Ik weet niet zo goed hoe ik moet beginnen. Het spijt me.'

'O, oké.' Ik vraag me af wat haar precies spijt. Het is zo lang geleden dat ik haar gesproken heb, misschien wel meer dan een jaar. 'Wil je binnenkomen?' Ik wijs naar mijn voordeur.

'Graag.'

Ik open de deur met mijn sleutel en wanneer ik hem voor haar openhou, zie ik dat ze een klein koffertje en een weekendtas bij zich heeft. Wat is ze allemaal van plan?

'Moet ik deze trap op?' Angela wijst naar de trap recht voor haar. Ik knik. 'Inderdaad.'

Ze stommelt naar boven en ik loop achter haar aan. Het is zondag, vroeg in de middag. Ik heb geleerd de paar uur voordat ik weer

aan de slag ga rustig aan te doen en normaal laat ik die rust door niemand verstoren, maar als ik heel eerlijk ben was er de laatste tijd ook niemand die mijn rust kon verstoren. Eigenlijk vind ik het wel een leuke verrassing. ‘Wil je misschien koffie?’

‘Dat zou heerlijk zijn.’

‘Heb je al geluncht?’

Angela schudt haar hoofd. ‘Nee, maar ik heb ook niet echt honger.’

Ik bekijk haar nog eens goed. ‘Je bent vel over been. Kom, dan maak ik een lekkere tosti voor je. Dat vond je vroeger zo lekker, weet je nog?’

Angela slikt even. ‘Heb je ook een banaan? Ik geloof dat ik meer zin heb in een banaan.’

‘Ben je aan de lijn of zo?’

Angela haalt haar schouders op. ‘Zoiets.’

‘Nee, sorry, geen bananen. En als ik je zo zie, maak ik me bijna zorgen. Ik maak de lekkerste tosti’s die er zijn, al zeg ik het zelf. En jij gaat ze allemaal opeten.’ Ik trek Angela mee naar de keuken. Die is niet groot, maar er past precies een kleine tafel in waar je met z’n tweeën aan kunt zitten. Zodra Angela de keukenstoel ziet, ploft ze neer. Ik ga in de weer met de koffie en het tosti-ijzer.

Geduldig wacht ik terwijl ze haar tosti met muizenhapjes opeet. Ze verzekert me ervan dat-ie inderdaad lekker is. Dat zou je niet zeggen als je haar ziet eten, het lijkt haar galgenmaal wel.

Eindelijk is ze klaar. Ik popel van ongeduld om haar te vragen waarom ze hier na zo’n lange tijd ineens met een koffer voor mijn deur staat. ‘Vertel, wat brengt jou zo ver buiten Amsterdam?’

Angela pakt haar koffiemok, blaast even en neemt dan voorzichtig een slokje. Ze lacht gelukkig. ‘Daar was ik echt aan toe.’ Ze kijkt me aan. ‘Wat zei je ook alweer? O ja, waarom ik hier ben.’ Ze veegt een kruimeltje uit haar mondhoek. ‘Ik ben ontslagen, dus ik dacht: laat ik Fieke maar eens opzoeken.’

‘Fieke die je al bijna een jaar niet hebt gesproken? Die Fieke?’

‘Ik heb al gezegd dat het me spijt.’ Ze kijkt weer heel berouwvol. Ik zwijg.

‘Ik weet het, ik was een bitch, het spijt me, oké?’

Ik zeg nog steeds niets, want ik vind het een raar verhaal. Als ze graag weer vriendjes wil worden, had ze me ook kunnen bellen of appen. ‘Dat had je ook door de telefoon kunnen zeggen. Wat is er aan de hand?’

Angela laat haar schouders hangen. ‘Ik heb een plek nodig waar ik even kan crashen.’ Ze kijkt me aan. ‘Buiten Amsterdam. En jij bent de enige die ik ken die niet in Amsterdam woont.’

‘En je ouders natuurlijk.’

‘En mijn ouders, ja.’ Angela zucht diep. ‘Daar wil ik echt niet dood gevonden worden, dat weet je.’ Ze kijkt me weer aan. ‘Mag het?’ Ze houdt haar hoofd een beetje schuin.

Ik aarzel. Ik heb haar zo lang niet gezien. Langzaam herinner ik me weer wat er allemaal is gebeurd. De laatste keer dat ik haar sprak, was ze inderdaad een bitch. Nou was ik zelf ook niet de aardigste en ik weet hoe het gaat in haar wereldje. Vroeger was het namelijk ook mijn wereld. Je gaat nachtenlang door, en als er iemand afhaakt? Jammer dan, de trein rijdt verder. Dat heb ik zelf ook vaak genoeg gedaan. Dan kan ik het haar toch niet kwalijk nemen?

‘Hoelang wil je blijven?’

Angela haalt haar schouders op. ‘Een paar dagen, misschien een week, maar echt niet langer dan twee weken.’

‘Prima, gezellig.’ En ik meen het.

‘Dank je, dank je, dank je.’ Ze staat op, loopt naar me toe en slaat haar armen om me heen. ‘Je bent een *life saver*.’

Ze overvalt me een beetje. Zo close deden we niet eens toen we beste vriendinnen waren. Maar ik vind het ook aandoenlijk, dus ik laat het toe. Na een paar lange seconden maak ik me voorzichtig los uit haar omhelzing. ‘Wil je nog een tosti?’

‘Hij was heerlijk, maar ik heb liever nog een kop koffie.’

‘Prima. Zullen we die in de woonkamer opdrinken?’

Angela knikt.

‘Hoe gaat het nu met je?’ Angela trekt haar benen op en slaat haar armen eromheen. ‘Je bent vorig jaar zo plotseling verdwenen en je post ook haast niets op Facebook. Ik heb echt geen idee waar je nu mee bezig bent.’

Ik heb me ook op de bank genesteld. ‘Ik weet het, ik heb helemaal geen tijd meer voor dat soort dingen. Als ik thuis ben van mijn werk, wil ik alleen nog maar slapen. Mijn vriend is chef-kok en eigenaar van een fantastisch restaurant en ik ben daar de gastvrouw.’

‘Nu herinner ik het me weer, je hebt me dat toch wel een keer verteld. Dus je werkt in het restaurant van je vriend?’

‘Het is gedeeltelijk ook mijn restaurant.’ Ik merk dat ik me nog steeds heel trots voel als ik dat zeg.

‘Wauw, wat leuk. En hij is de kok en jij bent de serveerster?’

Ik zucht diep. Waarom is het zo moeilijk te begrijpen dat je als gastvrouw veel meer doet dan alleen serveren? Nu het zo goed gaat, werk ik bijna nooit meer in de bediening. ‘Het is meer een coördinerende rol. Ik stuur de zwarte brigade aan.’ Ik zie Angela moeilijk kijken. ‘De bediening. De zwarte brigade is de bediening en de witte brigade zijn de koks, en die worden door de chef aangestuurd.’

‘Je bedoelt de kok.’

‘Nee, ik bedoel de chef-kok.’ Mijn stem klinkt scherper dan ik eigenlijk bedoelde. Dus voeg ik er iets vriendelijker aan toe. ‘Het hoofd van de keuken noem je chef-kok.’

‘Is het een lekker ding? Die chef-kok van jou?’ Angela benadrukt het woordje chef.

‘Best wel.’

‘Ik ben erg benieuwd. Wanneer stel je hem aan me voor?’

‘Vanavond niet, want ik moet werken. Morgen misschien.’

‘Wat zijn je werkdagen eigenlijk?’

‘Ik werk van dinsdag tot en met zondag. Op maandag zijn we dicht.’

‘Dan lig je zeker de hele dag met je lief in bed, want de rest van de week heb je daar als ik het goed begrijp geen tijd voor.’

Ik durf aan Angela niet toe te geven dat Rogier ook op de maandagen druk is met het restaurant. Ons liefdesleven staat daardoor op een heel laag pitje. Gek genoeg is dat vooral een probleem van de laatste paar maanden. In het begin van onze relatie vonden we altijd wel een gaatje om te flikflooien, hoe druk we het ook hadden, maar de laatste tijd...

‘Als je morgen liever bij hem blijft, dan snap ik dat wel. Maak je geen zorgen over mij.’

‘Onzin. Ik zal vragen of hij morgen hiernaartoe komt. Ik vind het leuk om je aan hem voor te stellen.’ Ik zeg het zo vrolijk mogelijk, maar de gedachte van net blijft toch een beetje knagen. Wanneer is het begonnen? Hoelang is het geleden dat we seks hebben gehad?

Het zijn de feestdagen, hou ik mezelf voor. Die geven enorm veel stress, maar nu ze voorbij zijn, gaat het vast snel beter tussen ons. Ik kijk op mijn horloge. ‘Ik moet zo gaan.’

‘Dus je hebt geen tijd om lekker bij te kletsen?’

Ik zie dat Angela teleurgesteld is. ‘Weet je wat? We kunnen na mijn werk een biertje drinken in De Kroon. Dat doe ik wel vaker op zondagavond.’ Alhoewel ik me de laatste keer niet meer kan herinneren. Rogier wil op zondagavond liever wat tijd met z’n tweeën doorbrengen, maar ook dat is lang geleden. De laatste paar maanden ben ik simpelweg te moe en laat ik me ’s avonds uitgeput in mijn eigen bed vallen en Rogier in het zijne.

Misschien wordt het tijd om de sleur te doorbreken. Vanavond ga ik lekker uit. Dan kan ik Angela gelijk laten zien dat je je ook in een dorp prima kunt vermaken. Ik krijg er ineens heel veel zin in. Gezellig weer een keer naar De Kroon. Ik ga staan. ‘Ik moet ervandoor. Red jij je?’

‘Tuurlijk.’

‘Wacht even, dan geef ik je de huissleutel.’ Ik loop naar de keuken en ga in de keukenla op zoek naar mijn reservesleutel. Het duurt even voordat ik hem vind en ik neem me plechtig voor om deze la binnenkort helemaal op te ruimen. Terug in de woonkamer geef ik hem aan Angela. ‘Hier, alsjeblieft.’

‘Dank je.’ Angela pakt een grote shopper.

‘Als je ze daar los in gooit, raak je ze geheid kwijt.’

‘Ik weet het, maar er zit een apart zakje in speciaal voor mijn sleutels. Kijk maar.’ Angela wil mijn sleutel erbij stoppen, maar het past niet. Ze haalt een grote sleutelbos tevoorschijn.

‘Waar zijn al die sleutels voor?’

Ze pakt ze een voor een. ‘De grote ingang, mijn huisdeur, het schuurtje dat de naam schuur niet mag hebben want er past amper een fiets in. De sleutel van mijn brievenbus en natuurlijk de sleutels voor mijn fiets.’

Natuurlijk, in Amsterdam heb je minstens twee sloten nodig om er zeker van te zijn dat je fiets er na een uur nog steeds staat. Dat was ik helemaal vergeten. Mijn fiets zet ik meestal niet eens meer op slot, wat mijn moeder waarschijnlijk veel te nonchalant zou vinden.

Mama... Ik voel een pijnlijke steek in mijn buik. Die spreek ik nauwelijks meer, dus kan ze me daar ook niet meer op wijzen.

Angela kijkt twijfelend naar de sleutelbos in haar hand.

‘Stop ze anders in een zijkvakje van je weekendtas. Je hebt ze voorlopig toch niet nodig.’

Angela kijkt me blij aan. ‘Het is echt heel lief van je dat ik hier

mag logeren.’ Ze pakt haar weekendtas en stopt de sleutels erin.

Ik vind het ook echt leuk dat ze er is en dus zeg ik: ‘Ik vind het gezellig, eindelijk weer iemand met wie ik dit dorp onveilig kan maken. Maar nu moet ik rennen. Ik bel je vanavond wel als ik klaar ben. Als je dan gaat, komen we tegelijk in De Kroon aan.’

‘Prima. O, wacht... mijn mobiel doet het niet.’

Ik heb mijn jas al in de hand en de deur open. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Lang verhaal, vertel ik je vanavond wel.’

Dat zal wel weer een typisch Angela-verhaal zijn. Ik ben heel benieuwd. ‘Oké, dan bel ik je wel hier op de vaste lijn. Tot straks.’

Ik sluit de deur achter me en loop snel de trap af, waarbij ik probeer niet al te veel lawaai te maken om Guus, mijn onderbuurman, niet te storen.

Fieke is naar haar werk en nu zit ik hier in mijn eentje in een vreemd huis. Met Fieke voelt het gelukkig weer als vanouds. Maar nu ze weg is, merk ik dat ik rusteloos word. Zou Harold al ontdekt hebben dat er wat uit zijn kluisje ontbreekt? O, waarom moest ik ook dat wapen meenemen? Waarom niet alleen wat geld? Een paar duizend euro had hij niet meteen gemist, maar een vuurwapen zie je niet zo snel over het hoofd.

Ik sta op van de bank en loop voor de zoveelste keer naar de deur om te controleren of hij wel goed op slot zit. Hoe snel zal hij ontdekken dat ik hier ben? Zou hij de link leggen met Fieke? Gelukkig is ze alweer een hele tijd weg uit Amsterdam en in die tijd heb ik haar ook niet meer gesproken, niet via de telefoon en niet via Facebook. Op Facebook is ze sowieso niet zo actief.

De deur zit stevig op slot. Ik ga weer op de bank zitten. Ik mis mijn mobiel. Zou je voor smartphones ook een prepaid simkaart kunnen kopen? Gelukkig mocht ik Fiekies laptop lenen zodat ik dat nu meteen kan uitzoeken.

Maar belangrijker nog dan dat is de vraag hoe ik ervoor zorg dat niemand me kan vinden; niet online en niet offline. Het wordt me al snel duidelijk dat ik beter met niemand contact kan hebben. Niet via Facebook of e-mail en ook niet via de chat of WhatsApp. Heel even overweeg ik om mezelf helemaal van Facebook te halen, maar dan kan ik ook niet zien wat Harold allemaal uitspookt. Niet dat ik verwacht dat hij met iedereen zal delen wanneer hij me gevonden heeft, maar als hij foto's plaatst van een of ander vet feest in Amsterdam, kan hij niet tegelijkertijd voor mijn deur staan. Aan die hoop klamp ik me stevig vast – het is de enige hoop die ik heb.

Ineens hoor ik een sleutel in het slot van de voordeur beneden. Mijn hart gaat tekeer en ik hou mijn adem in zodat ik beter kan horen wat er gebeurt. Wie komt er binnen? Wie hebben er allemaal een sleutel van dit appartement? Fiekies vriend? O nee, die is nu ook aan het werk, als ik het goed begrepen heb. Wat moet ik doen als er inderdaad zomaar iemand binnenkomt? Op de trap blijft het stil. Dan hoor ik beneden een deur open- en dichtgaan. Natuurlijk. De benedenbuurman of -vrouw. Ik herinner me ineens

een deur beneden in het halletje.

Los daarvan is het hoogst waarschijnlijk dat Harold met een sleutel binnenkomt.

Langzaam laat ik mijn adem ontsnappen. Het duurt even voordat ik weer normaal kan ademen. Ondertussen probeer ik me weer te concentreren op mijn zoektocht op internet.

Om kwart voor elf begint het te tolleren in mijn hoofd van alles wat ik heb gelezen. Hoe laat hadden we ook alweer afgesproken in die kroeg? Hoe heette die ook alweer? Koning? Kroon, ja, dat was het, iets met een kroon. Vreemde naam voor een café.

Ik hoor weer iets raars, dit keer op straat. Niets aan de hand, de deur zit veilig op slot. Ik ben blij dat Fieke ook een vaste telefoonlijn heeft. Als er wat gebeurt, kan ik 112 bellen.

Misschien helpt het als ik een klein beetje snuif. Niet veel; gewoon net genoeg om me scherp te houden. Maar ik durf niet. Ik heb nog maar een paar gram en die wil ik graag bewaren voor noodsituaties. Wie weet hoelang het duurt voor ik weer nieuw spul in kan slaan.

Ik slik. Hoe is het mogelijk dat ik in zo'n korte tijd zo vreselijk in de problemen ben gekomen?

Ik zet de televisie aan en probeer me te concentreren op de film, een of andere romcom. Het is zulke platte humor dat ik de televisie al na tien minuten uitzet.

Het is bijna elf uur. Een mooie tijd om naar de kroeg te gaan. In dit dorp dan. Thuis zou ik nog een uur wachten.

In de badkamer leen ik wat spulletjes van Fieke. In mijn haast om te pakken ben ik zeker de helft vergeten, maar Fieke vindt het vast niet erg als ik wat van haar leen.

Als ik er weer een beetje acceptabel uitzie, pak ik mijn tas en mijn jas en loop naar de deur. Onder aan de trap haal ik even diep adem, terwijl ik de deur open probeer ik mezelf ervan te overtuigen dat niemand me buiten staat op te wachten. Ik voel mijn hart bonken terwijl ik snel om me heen kijk. Het is donker, maar voor zover ik kan beoordelen is het rustig op straat. Niemand te zien.

Waar zou ik naartoe moeten voor een café? Fieke heeft me verteld dat ze praktisch midden in het centrum woont. Ik geloof dat ze me nog zou bellen als ze onderweg was, dan zou ze me vast ook verteld hebben waar het is. Maar ik wil de deur uit. In een café hier in het dorp gaat Harold me vast niet zoeken, en zo wel, dan zijn er genoeg gasten om me te beschermen. Tenminste, dat hoop ik.

Op goed geluk loop ik de straat uit en het lot is me gunstig gezind, want de straat eindigt in een plein en aan dat plein liggen verschillende winkels, maar ook een paar kroegen. Al snel zie ik een oud pand met daarboven in gele letters *De Kroon*.

Binnen is het al gezellig druk. Ik baan me een weg naar de bar en vind daar een lege barkruk. Toe nu toe gaat alles gesmeerd. Ik kijk om me heen. Verschillende groepjes hangen bij elkaar aan een statafel. Aan de bar staan een paar stelletjes. Ik draai me in de richting van de barman. Hij ziet me en komt meteen naar me toe. 'Wat kan ik voor je inschenken?'

'Een biertje graag.'

Hij knikt en loopt naar de tap.

'Jij bent nieuw hier.'

Ik kijk op en zie een man van begin dertig naast me staan.

Ik knik. Ik wil hem niet te veel aanmoedigen. Ik vertrouw hem niet helemaal.

'Waar kom je vandaan?'

'Groningen.' Stel dat het een vriendje is van Harold? Niet erg waarschijnlijk, maar toch kan ik maar beter voorzichtig zijn.

'Dat is een eind hiervandaan.' Hij pakt wat uit zijn broekzak, een briefje van vijftig, en geeft dat aan de barkeeper. Te laat begrijp ik dat hij mijn biertje betaalt.

'Heb je niet kleiner?' vraagt de barkeeper chagrijnig.

'Sorry.' De man haalt zijn schouders op. 'Geef mij ook maar een biertje en maak het dan maar rond op een tientje, oké?'

Wat een patser. Zou hij zo indruk op me proberen te maken? Dan faalt hij daar jammerlijk in.

Hij richt zich weer tot mij. 'Heb je ook een naam?'

Heel even overweeg ik om een andere naam te noemen, maar als Fieke daarachter komt, zal dat zeker vragen bij haar oproepen. 'Angela, mijn naam is Angela.'

'Moet je daarover nadenken?' Er verschijnt een glimlach op zijn lippen die me een onplezierig gevoel geeft.

'Nee, natuurlijk niet.' Wat een eikel. En ik kan niet eens zomaar ontstaan, want hij heeft mijn drankje betaald.

Zonder iets te vragen gaat hij op de barkruk naast me zitten, die juist is vrijgekomen. 'Zo, Angela uit Groningen, vertel eens waarom je hier op een zondagavond alleen binnen komt wandelen?'

Wat gaat hem dat aan? 'En met wie heb ik het genoegen?'

'Bas. Bessie voor vrienden.'

Tot die categorie zou ik mezelf nog niet willen rekenen. ‘Zo, Bas, en waar kom jij dan vandaan?’

‘Hier uit de omgeving.’

Dat klinkt op z'n best gezegd heel vaag.

‘En nu vraag jij je zeker af waar Adriaan is?’ Bas lacht.

‘Wie?’ Waar heeft hij het over?

‘Je kent Bassie en Adriaan toch wel?’

‘O, natuurlijk.’ In welke tijd leven ze hier? Ik kijk om me heen op zoek naar een excuus om van hem af te komen. Natuurlijk zie ik geen enkel bekend gezicht, en dan is er maar één laatste redmiddel. Ik laat me van mijn barkruk glijden. ‘Ik moet even naar het toilet.’

‘Doe rustig aan, ik bewaar je kruk wel.’ Hij knipoogt naar me en ik frons. Wat bedoelt hij daarmee? Bas leunt naar me over. ‘Dit is misschien een klein boerengat, maar we hebben hier alles in huis om er een gezellige avond van te maken, als je begrijpt wat ik bedoel.’

Ik voel dat ik naar hem staar, ik kan het niet helpen. Heb ik dat goed begrepen? Bood hij me zojuist verboden waar aan? Misschien is hij toch interessanter dan ik zojuist dacht.

De toiletten zijn in de hoek naast de bar. Snel doe ik een miniplasje en loop dan terug naar de bar. Bas zit er nog steeds en zoals hij beloofd had, is mijn kruk nog vrij. Ik ga zitten en neem een slokje bier. ‘Vertel me eens wat meer over dit “boerengat”, want ik ben nieuw en erg nieuwsgierig naar wat dit dorp te bieden heeft.’

Hij glimlacht alsof hij zichzelf feliciteert met zijn mensenkennis. ‘Eerst wil ik wat meer over jou weten. Je snapt dat ik niet zomaar kan uitweiden over de geheimen van dit dorp zonder te weten wie je bent en wat je hier komt doen. Vreemdelingen zijn altijd een beetje een risico.’ Weer die knipoog.

Ik begrijp heel goed wat hij bedoelt. Ik vertel hem wat ik Fieke ook verteld heb. Ik benadruk dat ik werkeloos ben. Ik hoop dat hij dan de prijzen een beetje naar beneden zal bijstellen. Kost een gram in een dorp als dit evenveel als in Amsterdam? Ik heb geen idee. En wat is de kwaliteit? Ik heb nog nooit iets zonder Harold gekocht. Ik weet wel dat er een hoop bagger op de markt is. Gelukkig is de nood nog niet zo hoog en kan ik rustig de kat uit de boom kijken. Misschien zijn er nog wel meer aanbieders.

Ik voel me ineens een stuk beter. Ik klets wat met Bas en hij biedt me een proefje aan zodat ik de kwaliteit kan testen. Hij heeft er blijkbaar alle vertrouwen in. Vingervlug laat hij een klein door-

zichtig zakje in mijn tas glijden. Dadelijk maar eens voorzichtig uitproberen of het wat is.

*

Ik heb vanavond alles extra snel afgerond. Ik wil zo snel mogelijk weg. Rogier is nog in zijn kantoor aan het werk. Ik steek mijn hoofd om de deur. 'Ik ga nog even naar De Kroon.'

Rogier kijkt verstrooid op. Hij heeft zijn buis nog aan en dat staat hem altijd erg goed. Ik hou van mannen in uniform en zo'n buis zou je ook een soort van uniform kunnen noemen. 'Wat zei je?' vraagt hij.

'Dat ik nog even een biertje ga drinken in De Kroon. Angela, een vriendin uit Amsterdam, is er. Dat had ik je toch al verteld?'

'Zijn er nog meer bekenden?'

Ik weet precies waar hij naar vist. Jaap en Paul. Ik probeer een zucht te onderdrukken. Van Paul weet ik zeker dat hij er niet zal zijn, want hij woont nu in Amsterdam, en van Jaap weet ik het bijna zeker. Hij is niet zo'n uitgaanstype. Toch irriteert het me dat hij er naar vraagt. 'Geen idee, dat zal ik zo wel zien, denk je niet?'

'Misschien kom ik ook nog wel even als ik hier klaar ben.'

'Prima.' Ik heb niets te verbergen, maar soms vraag ik me af of Rogier me wel helemaal vertrouwt. Ook dat vind ik een irritante gedachte, want ik heb hem nog nooit een reden gegeven om me te wantrouwen.

Zonder verder nog iets te zeggen sluit ik de deur en loop naar de uitgang. Niet aan denken. Ik ga eindelijk weer een keer naar de kroeg en ik heb er zin in.

Ik bel naar huis om Angela te vertellen dat ik op weg ben naar De Kroon en om haar uit te leggen hoe ze er moet komen. De telefoon gaat over, maar niemand neemt op. Zou ze in slaap gevallen zijn? Ze heeft geen mobiel en dus zit er niets anders op dan eerst langs huis te gaan. Kan ik mezelf meteen even opfrissen.

Binnen bij De Kroon kijk ik om me heen. Er was niemand thuis, dus ik denk dat ze het op eigen houtje gevonden heeft. Waarom ook niet? Angela heeft een vlotte babbler, die is niet bang om in haar eentje een vreemde kroeg binnen te stappen. Ik open de deur. Binnen is het gezellig druk. Ik kijk om me heen en zie Angela samen met een man aan de bar zitten. Ik loop naar haar toe en tik

haar op de schouder.

Meteen draait ze zich om. ‘Hé, hoi. Het duurde zo lang dat ik maar vast zelf ben gegaan. Dat vind je toch niet erg?’

‘Natuurlijk niet.’ Ik kijk even naar de man met wie ze zit te kletsen. Hij komt me vaag bekend voor. ‘Hoi, ik ben Fieke, een vriendin van Angela.’ Ik laat even een stilte vallen om de man de kans te geven zich ook voor te stellen.

Hij kijkt van mij naar Angela. ‘Is het al zo laat? Ik moet ervandoor. Sorry.’ Meteen staat hij op van de barkruk en gaat er dan als een haas vandoor.

Verbaasd kijk ik hem na. ‘Wat raar.’

Angela kijkt in dezelfde richting. Ze haalt haar schouders op. ‘Het was toch maar een saaie klojo.’ Ze wijst naar zijn lege kruk. ‘Je kunt nu in ieder geval wel zitten.’

‘Inderdaad.’ Ik doe mijn jas uit, leg die over de kruk en ga er dan op zitten. Ik zet de rare man uit mijn hoofd en kijk wat Angela drinkt. Haar bierglas is halfleeg. ‘Wil je nog een biertje?’ vraag ik terwijl ik tegelijkertijd Dirk, de barman, wenk.

Angela knikt.

‘Hé Fieke, dat is lang geleden.’ Dirk kijkt me breed lachend aan.

‘Klopt. Bij Aubade is het erg druk.’

‘Goed om te horen. Twee bier?’

‘Maak er maar drie van, en een glas witte wijn.’

Ik hoor een bekende stem achter me en mijn hart maakt een sprongetje.

‘Jaap,’ roep ik, terwijl ik me omdraai op mijn kruk. Ik zie zijn lachende gezicht en sla spontaan mijn armen om hem heen. Hij drukt me stevig tegen zich aan. Het voelt goed en daarom rek ik het nog net ietsje langer.

Uiteindelijk is het Jaap die zich voorzichtig losmaakt uit onze omhelzing. We kijken elkaar weer aan en even weet ik niet wat ik moet zeggen. Het lijkt een eeuwigheid geleden dat hij me vertelde dat hij niet mijn broer was, en daarna heb ik hem nog maar een paar keer gezien. De laatste keer is meer dan een halfjaar geleden. Ik vind het moeilijk om normaal te doen. Want wat is normaal?

Voor mijn gevoel staan we elkaar minutenlang aan te kijken, maar in werkelijkheid is het maar een paar seconden voordat een bescheiden kuchje me dwingt om mijn blik op Angela te richten.

‘Is dit nou Rogier?’

Ik schrik een beetje. Was mijn reactie op Jaap te hartelijk? Dan

hoor ik de aarzeling in Angela's stem. Ze snapt gewoon niet wie ik zo uitbundig begroet als het niet mijn vriend is. 'Nee hoor, dit is Jaap, mijn eh... Mijn...' Ik weet niet zo goed hoe ik hem moet noemen. Niet mijn broer, maar wat dan wel?

'Ik ben haar pleegbroer.'

Dat is niet de titel die ik wilde geven, maar blijkbaar is dat wel zoals Jaap het ziet. Voor hem ben ik nog steeds zijn kleine zusje. Ik probeer mezelf voor te houden dat dit oké is.

'En jij bent zijn vriendin?'

Ik volg Angela's blik en zie nu pas dat Jolanda naast hem staat. Mijn beste vriendin, in een vorig leven tenminste.

'Jolanda. Aangenaam.' Ze geeft Angela een hand. 'Ik ben gewoon een vriendin.' Ze benadrukt het woordje 'gewoon' terwijl ze uitdagend naar Jaap kijkt. Die reageert niet. Het is duidelijk dat Jaap geen idee heeft van haar gevoelens voor hem.

Ik vraag me af wat ik tegen haar moet zeggen. De laatste keer dat ik haar sprak, was niet erg gezellig. Ik doe maar net of ik dat vergeten ben. Als ze nu verliefd is op Jaap, en daar lijkt het wel op, dan is ze het incident van Rogier en mij in zijn keuken misschien wel vergeten. 'Hoe gaat het nu met jou?' vraag ik zo vriendelijk mogelijk.

'Tot vijf minuten geleden ging het prima.'

Misschien dat ze het toch niet helemaal vergeten is. 'O, oké, ik begrijp het.' Omdat ik niet weet wat ik nu moet zeggen, hou ik maar mijn mond.

Angela vult de ongemakkelijke stilte moeiteloos op. 'Dus jij bent de pleegbroer van Fieke. Ik wist helemaal niet dat je een pleegbroer had. Je had toch twee broers en een zus?'

Ik knik. 'Jaap is een van die twee broers, maar hij blijkt niet echt mijn broer te zijn. Het is een lang verhaal.' Ik heb geen zin om haar dat nu allemaal uit te leggen.

Angela is gelukkig meer geïnteresseerd in Jaap en laat het onderwerp rusten. 'En Jaap, wat doe jij voor de kost?'

'Ik ben advocaat. En wie ben jij?'

'Een vriendin van Fieke uit Amsterdam. Ik logeer een paar dagen hier.' Ze stoot me even aan. 'Net als vroeger, hè?'

Ik knik. 'Ja, net als vroeger.'

Jolanda kijkt vals naar Angela. 'Fieke en ik waren vroeger ook vriendinnen.'

Angela kijkt naar mij. 'Echt?'

‘Heel vroeger, ja.’ Ik hoop dat Angela begrijpt dat dit echt heel lang geleden is.

‘Tot en met de middelbare school waren we zelfs beste vriendinnen, toch, Fieke?’

Ik knik kort, ik kan het niet ontkennen. Ik zet me schrap, want ik weet al precies wat er nu gaat komen.

Jolanda haalt even diep adem, maar voordat ze verder kan gaan, vraagt Jaap aan Angela: ‘En jij? Waar ken jij Fieke van?’ Jaap kijkt Angela recht aan.

Ze moet blozen. Ik kan het haar niet kwalijk nemen. Jaap kan er uiteindelijk ook niets aan doen dat hij zo’n lekker ding is. Waarschijnlijk heeft hij zelf niet eens in de gaten wat voor effect hij op vrouwen heeft.

Angela vertelt meteen in geuren en kleuren aan Jaap op welk feest we elkaar ontmoet hebben. Ze zit met haar rug tegen de bar en Jaap staat schuin tegenover haar, waarmee hij een gesprek tussen Jolanda en mij volledig blokkeert, en daar ben ik blij om. Jolanda’s gezicht staat op onweer. Ik draai me naar de bar en zie dat Dirk onze drankjes heeft neergezet. Ik ga op zoek naar mijn portemonnee, maar voordat ik die gevonden heb, legt Jaap een briefje van twintig op de bar.

‘Het volgende rondje is voor mij,’ zeg ik.

Jaap haalt zijn schouders op. ‘Prima.’ Hij geeft Angela haar bier en Jolanda haar wijn. Vervolgens pakt hij de twee overgebleven biertjes en geeft er een aan mij. ‘Hoe gaat het met je?’

‘Heel goed. Aubade loopt als een tierelier. En jij? Ook erg druk?’

Hij knikt. ‘Ontzettend druk.’

Ik kijk naar Jolanda en Angela, ze zwijgen. Angela kijkt om zich heen terwijl Jolanda ongegeneerd naar Jaap staart. ‘Dus jullie zijn gewoon vrienden?’ vraag ik zachtjes. Gelukkig heeft Angela geen idee van wat Jolanda zojuist had willen vertellen, anders was ze nu zeker gaan vissen.

‘We komen elkaar af en toe tegen hier in De Kroon.’

‘Ik wist niet dat je nog steeds naar De Kroon kwam.’

‘Ja, elke zondag.’

‘Elke zondag?’

Hij lacht. ‘Jij zei toch dat ik te jong was om nu al achter de geraniums te gaan zitten?’

‘Nu voel ik me een saaie huismus. Ik ga bijna nooit meer uit. En op zondag wil Rogier graag tijd voor ons tweeën, en dat is natuur-

lijk ook logisch.’ Ik zie Jaap heel even verstrakken wanneer ik Rogiers naam noem.

‘Ik ben blij dat je een beetje tot rust bent gekomen. Mag ik eerlijk zijn?’

‘Natuurlijk.’ Ik hou me vast; nu gaat hij vast een rotopmerking maken.

‘Je ziet er moe uit. Neem je wel voldoende rust?’

‘Nou, dank je. Ik heb net acht uur lang de benen uit mijn lijf gerend. Nee, dan zie ik er niet meer zo fris uit.’

‘Sorry, dat had ik niet moeten zeggen.’ Hij kijkt me even recht aan. ‘Je bent nog steeds waanzinnig mooi.’

Verbaasd kijk ik naar Jaap. Hij kijkt niet alsof hij een grapje maakt. Hem kennende is het gewoon een objectieve observatie en geen compliment.

Voordat ik er verder over na kan denken, zie ik ineens Rogier achter Jaap staan. Meteen voel ik dat ik op mijn hoede ben. Jaap en Rogier samen is geen goed nieuws. Om Jaap te waarschuwen en natuurlijk ook omdat Rogier mijn vriend is, steek ik mijn hand op. ‘Hoi, Rogier! Je bent toch nog even gekomen?’

De verandering in Jaap had niet groter kunnen zijn. Ik zie dat hij onmiddellijk zijn rug recht en misschien vergis ik me, maar zijn doorgaans brede schouders lijken nog breder te worden. De blik in Rogiers ogen spreekt boekdelen. Hij had Jaap al van verre gezien, door zijn lengte steekt hij altijd boven alles en iedereen uit. ‘Dag Jaap. Ik zocht Fieke en toen ik jou zag wist ik meteen waar ik moest zijn.’

‘Fijn dat ik je een dienst heb kunnen bewijzen. Ik heb Fieke al een hele tijd niet gezien. Het leek me onbeleefd om haar niet even te begroeten wanneer we in dezelfde kroeg zijn. Maar ik was vergeten dat jouw omgangsvormen soms te wensen overlaten.’

Ik zucht. Daar gaan we weer. Ze doen niet eens moeite om wat vriendelijker met elkaar om te gaan. Beiden kiezen ze meteen voor de aanval en ik voel dat ik nu al boos ben.

Rogier wurmt zich tussen mij en Jaap in, wat niet meevalt, want Jaap geeft geen duimbreed toe. ‘Dag schat.’ Rogier buigt zich naar me toe en zoent me vol op de mond. Heel even probeert hij er een echte zoen van te maken, maar dat weiger ik. Ik heb geen zin om me als een soort van buitgemaakte trofee te laten behandelen. Zijn laatste echte zoen kan ik me amper herinneren, en nu wil hij ineens ten overstaan van iedereen zoenen? Ik dacht het niet. Ik duw hem

een beetje van me af. ‘Leuk dat je er bent. Dit is Angela.’

Hij kijkt even naar Angela, glimlacht dan en steekt zijn hand uit. ‘Dag Angela, leuk om je te leren kennen.’

‘Jolanda is er ook.’ Ik wijs naar een heel erg boze Jolanda.

Rogier kijkt over zijn schouder en ziet het ook. ‘Hoi,’ zegt hij alleen maar.

Een beetje koel, maar ik zou ook niet weten hoe je je ex moet begroeten, zeker niet na alles wat er is gebeurd tussen die twee. Het lijkt me dat Jaap en Jolanda beter weer een eigen plekje kunnen zoeken, maar dat kan ik natuurlijk niet hardop zeggen. Jolanda kijkt alsof ze het liefst naar buiten zou rennen. Vragend kijkt ze naar Jaap, maar die ziet het niet of wil het niet zien. Ik zit aan de bar, dus het is voor Angela en mij onmogelijk om ons subtiel terug te trekken.

Bovendien heeft zij de spanning al gevoeld. Ze is een meester in het ontdekken van roddels en geheimen. Verrukt kijkt ze om zich heen. *No way* dat zij nu deze kroeg gaat verlaten. Ik probeer een zucht te onderdrukken, want ik vrees dat ik het komende uur moet uitzitten en ik kan alleen maar hopen dat de schade die Angela met haar vragen gaat aanrichten beperkt blijft.

‘Dus,’ begint Angela en ik zie haar ogen glinsteren van onderdrukte pret. ‘Jij bent de nieuwste vlam van Fieke?’ Ze kijkt naar Rogier.

‘Ja, en jij bent een vriendin van Fieke. Het klinkt misschien niet heel erg aardig, maar ik kan me niet herinneren dat Fieke ooit wat over jou heeft verteld.’

Angela giechelt charmant. ‘Ik denk dat dat komt omdat we een tijdje ruzie hebben gehad. Ik ben die bitch die haar naar een heel foute club gestuurd heeft toen ze met haar broers en zus in Amsterdam wilde gaan stappen.’

‘Wanneer ben je in Amsterdam wezen stappen?’ Rogier kijkt naar mij.

‘Lang geleden. Toen hadden wij nog niet eens echt iets.’ Ik wuif met mijn hand. Ik hoop dat het vaag genoeg is.

Ik zie dat het Jolanda’s aandacht trekt. ‘Je bedoelt toen Rogier en ik nog verloofd waren?’

‘Ja, zoiets.’ Ik zeg het zo nonchalant mogelijk, want het is precies het weekend waarin Rogier de verloving verbrak.

‘Jij was zijn verloofde?’ Angela’s stem klinkt iets te vrolijk naar mijn zin.

‘Ja, totdat ik haar naakt in zijn keuken vond.’

Angela kijkt naar mij. ‘Jij hebt hem afgepakt van je beste vriendin?’

Hoe komt ze erbij dat Jolanda en ik toen nog beste vriendinnen waren? Dat was vroeger, daar was ik toch heel duidelijk in? ‘Het was niet met opzet.’

Jolanda opent haar mond om iets te zeggen. Gelukkig is Jaap haar voor. ‘Het is gebeurd, oké? Laten we het daar maar bij houden.’ Hij legt heel even een hand op Jolanda’s arm en dat lijkt haar een beetje te kalmeren. In ieder geval houdt ze haar mond. En dat geeft mij de kans om het gesprek op een ander onderwerp te krijgen – als ik een ander onderwerp wist.

‘Weet je, het verbaast me niets. Fieke kan er ook niets aan doen dat alle mannen gek op haar zijn. Het is mij ook vaak genoeg overkomen dat ik een oogje had op iemand en dat Fieke er uiteindelijk mee vandoor ging.’

‘Wat een onzin. Als jij een oogje op iemand hebt, dan laat ik hem met rust. Dat weet je best.’

‘Behalve Harold.’

Ik weet niet wat ik moet zeggen. Ik had een heel goede reden om Harold uit haar buurt te houden, maar dat kon ik toen niet vertellen. Nu nog steeds niet trouwens.

‘Wie is Harold?’ wil Rogier meteen weten.

‘Niemand.’

‘Een vriendje van Fieke,’ zegt Angela tegelijkertijd.

Rogier kijkt me verbaasd aan.

‘Het is een vriendje van lang geleden,’ leg ik uit.

‘Nog niet zo heel lang geleden. En tijdens dat weekend in Amsterdam heeft je broer,’ ze kijkt even goedkeurend naar de brede schouders van Jaap, ‘hem nog een gebroken neus geslagen.’

‘Zijn neus was niet gebroken.’ Jaap klinkt nors.

Angela bekijkt Jaap uitgebreid van boven naar beneden. ‘Hij beweert dat zijn neus gebroken is.’

‘Dan vertelt hij sprookjes.’

Ik krijg langzaam buikpijn. Dit gaat niet goed. Ik had me niet gerealiseerd dat met de komst van Angela ook mijn verleden terugkomt. Een verleden waar ik liever niet meer aan herinnerd word. En ik wil zeker niet dat Rogier dat allemaal hoort.

Ik neem nog een flinke slok van mijn bier.

Angela haalt haar schouders op. ‘Harold zal wel iets stoms

gezegd hebben.’ Ze kijkt even naar Rogier. ‘Wel fijn, hè, zo’n beschermende broer. Heb ik ook altijd willen hebben.’

Typisch Angela. Ze kan manipuleren als de beste en weet na een paar seconden al precies waar het pijnpunt van iemand zit. In het geval van Rogier is het niet moeilijk te zien dat hij snel jaloers is.

En inderdaad. Rogier reageert meteen. ‘Ik was er niet bij in Amsterdam, anders weet ik zeker dat Harold wel degelijk een gebroken neus had gehad.’

Waar slaat dat op? Hij kent Harold niet eens.

‘Kijk eens aan, jij hoeft nooit meer bang te zijn op straat. Zorgde hij ook altijd zo goed voor jou?’ Nu kijkt ze naar Jolanda.

Die neemt nog een slok van haar wijn. ‘Ik moet morgen weer werken. Ik ga naar huis.’ Ze kijkt naar Jaap, maar hij ziet het niet.

Ik heb een beetje medelijden met haar. ‘Je gaat zo laat toch niet in je eentje naar huis. Ben je op de fiets?’

‘Natuurlijk ben ik op de fiets, ik...’

Voor haar eigen bestwil laat ik haar niet uitpraten. ‘Jaap, kun jij haar niet even naar huis brengen?’

Jaap kijkt me verbaasd aan en kijkt daarna naar Jolanda. ‘Eh, natuurlijk, als je dat graag wilt.’

Jolanda begint te blozen. ‘Als je het niet erg vindt?’

‘Natuurlijk niet.’ Hij knikt naar Angela. ‘Tot ziens, want ik heb zo’n vermoeden dat ik je nog vaker zal zien.’

Angela lacht haar liefste lach wanneer ze zegt: ‘Ik hoop het.’

Jaap loopt samen met Jolanda naar de uitgang. Ik draai me om naar de bar. Ik steek mijn hand op naar Dirk en hou drie vingers in de lucht. Hij lacht en knikt. Ik draai me weer terug naar Angela en Rogier. Die zijn inmiddels druk in gesprek. Tussen hen lijkt het beter te klikken dan tussen haar en Jaap. Ik wacht op het drinken voordat ik me weer in het gesprek meng. Zodra ik het bier heb afgerekend, draai ik me weer om. Rogier kijkt me met een vreemde blik aan. ‘Ik begrijp dat het vrijgezellenfeest van Stijn nog maar een voorproefje was?’

Boos kijk ik naar Angela. ‘Wat heb je allemaal verteld?’

‘Helemaal niets. Ik ben wel heel erg benieuwd naar het verhaal over dat vrijgezellenfeestje.’

Rogier begint al te vertellen over een ingekakt vrijgezellenfeest dat alleen gered kon worden door een stripact van mij met de vrijgezel. Ik voel dat al mijn haren rechtovereind gaan staan. ‘Zo is het helemaal niet gegaan en dat weet je best.’

Angela giert het uit van het lachen. ‘Zulke dingen overkomen alleen jou. Weet je nog die keer dat we zin hadden om zomaar een onbekende kroeg binnen te stappen? Daar zaten toen van die boerenpummels uit de provincie...’

Ik kijk heel boos naar Angela.

‘O, sorry, ik was even vergeten...’

Ik weet precies welk verhaal ze wil gaan vertellen en daar wil ik echt niet meer aan herinnerd worden, en ik wil al helemaal niet dat Rogier dat allemaal hoort. ‘Genoeg geklets over vroeger,’ zeg ik zo lief mogelijk. ‘Vertel eens waar jij de afgelopen tijd gewerkt hebt, ik bedoel voordat je werd ontslagen.’

Ik zie een boze frons bij Angela verschijnen. Ik weet dat het ook niet echt een subtiele vraag was, maar ze vraagt erom. Ze is hier mijn gast en daar moet ze zich ook naar gedragen.

‘Ach, dat baantje was niet veel soeps, ik ben eigenlijk wel blij dat ik daar weg ben.’

Dat is precies wat ik een jaar geleden ook altijd zei wanneer ik voor de zoveelste keer was ontslagen. Ik kijk nog even naar Angela en krijg een beetje medelijden met haar. ‘Je hebt het daar uiteindelijk best lang volgehouden, toch?’

Angela haalt haar schouders op. ‘Tets meer dan een jaar, geloof ik.’

Ik kijk naar Rogiers reactie. Hij lijkt er redelijk onverschillig onder. Misschien is het toch wel een goed idee om hem iets van vroeger te vertellen, voordat Angela het doet en het dan schromelijk overdrijft. Of liever gezegd, misschien moet ik hem eerst de lightversie vertellen in de hoop dat hij denkt dat Angela schromelijk overdrijft. Ik neem nog een slok van mijn biertje. Ja, dat is misschien wel een goed idee.

‘Wat zijn je plannen voor de komende weken?’ vraagt Rogier.

Angela haalt haar schouders op. ‘Ik weet het nog niet precies.’

‘Als je nog werk zoekt, kan ik je misschien wel helpen.’

Ik hou mijn adem in. Hij zal toch niet?

Maar jawel, zonder het eerst met mij te overleggen zegt hij: ‘Je zou bij ons in de bediening kunnen werken. We zitten altijd om oproepkrachten verlegen. Heb je ervaring in de horeca?’

Ik probeer Rogier met mijn ogen te seinen dat dit een heel slecht idee is, maar hij ziet het niet of wil het niet zien. Snel zeg ik: ‘De enige ervaring die jij hebt in de horeca is als gast, ja toch? Misschien zijn er wel andere baantjes voor je te vinden hier als je

dat echt wilt.'

Angela kijkt van mij naar Rogier en lacht dan haar liefste lach. 'Fieke heeft gelijk, ik heb nul ervaring als serveerster.'

Opgelucht haal ik weer adem.

'Maar ik leer snel en als Fieke me een beetje helpt, dan moet het vast lukken. Hartstikke lief dat je het aanbiedt.'

Rogier geeft haar een brede glimlach terug. 'Dat doe ik graag. Hier in de provincie helpen we elkaar, toch, Fieke?' Hij kijkt naar mij.

'Ja, inderdaad,' zeg ik gedwee. Ik gaap nadrukkelijk. 'Volgens mij wordt het tijd dat ik naar bed ga.'

'Nu al?' vraagt Angela verbaasd.

'Ik ben moe. Ga je mee?' Ik kijk naar Rogier.

'Ik ben er nog maar net.'

Ik probeer niet te fronsen. Laat hij me nu alleen naar huis gaan? 'Goed, zie ik je morgen.' Ik spring van mijn barkruk en pak mijn jas. 'Angela, ik zal voor jou de bank opmaken.'

'De bank? Heb je geen...'

'Nee, ik heb helaas geen logeerkamer meer.'

'Natuurlijk, geeft niet. Dat appartement in Amsterdam was ook wel retegaaf, hè? Het was toch van je ouders? Wat is daar eigenlijk mee gebeurd? Hebben ze het verkocht?'

'Nee. Paul woont er nu.'

'Wie is Paul en waarom woont hij in jouw appartement?'

'Nou eh, dat is een lang verhaal, dat komt een andere keer wel.' Ik kijk even naar Rogier. Hij heeft vragend zijn wenkbrauwen opgetrokken. Dat heb ik hem geloof ik ook nog niet verteld. Ik dacht ook eigenlijk niet dat dat ooit nodig zou zijn. Ik heb Amsterdam, en alles wat daar is gebeurd, afgesloten. Kan ik hem wel met Angela alleen laten? Ik ben bang dat ik geen keuze heb. Nu zeggen dat ik ineens toch niet moe ben zou ook raar zijn. 'Nou eh, dan ga ik maar.'

'Prima.' Rogier gaat op mijn barkruk zitten en begint nadrukkelijk met Angela te praten.

Eenmaal thuis pak ik wat beddengoed en maak de bank op. Ik leg er nog een paar handdoeken bij en ga dan naar bed.

Ik kan niet slapen. Wat gaat Angela allemaal vertellen? Wat zal Rogier zeggen als hij dat allemaal hoort? Ik draai me nog een keer op mijn andere zij. Het is halftwee, waar blijven ze toch?

Om twee uur hoor ik eindelijk een sleutel in het slot van de voordeur. Daarna gestommel op de trap. Ik hoor gegiechel en begrijp dan pas dat Rogier mee naar boven is gekomen. Wat is hij allemaal van plan? Ik gooi mijn dekbed van me af en loop zo zachtjes mogelijk naar mijn deur.

Rogier fluistert veel te hard 'ssst' waarna Angela weer begint te giechelen. Ze gaan me toch niet bedriegen in mijn eigen huis? In de kamer naast me? Ik besluit nog heel even te wachten tot...

Mijn deur gaat met een grote zwaai open. Ik kan nog net op tijd een stap naar achteren doen. Het felle licht van de gang maakt dat ik mijn ogen dicht moet knippen.

'Fieke, wat sta jij hier bij de deur? Ik dacht dat je al sliep.'

Snel herpak ik me en zeg boos: 'Ik werd wakker van de herrie die jullie maken en wilde even naar het toilet. Wat doe je hier eigenlijk?'

'Ik dacht dat je het wel leuk zou vinden om me te zien. Ik ben je vriend, weet je nog?'

Dat was natuurlijk niet zo'n handige opmerking. 'Sorry, ik dacht alleen dat je naar je eigen huis zou gaan omdat...' Dan pas zie ik dat Angela ook in de gang staat en alles kan horen. 'Fijn dat je er bent. Zullen we dan nu lekker gaan slapen?' Ik probeer het zo suggestief mogelijk te laten klinken en trek Rogier ondertussen aan zijn mouw mee naar binnen. 'Welterusten, Angela.'

'Slaap lekker. Alhoewel, jullie gaan vast nog lang niet naar dromenland. Wees maar niet bang. Als ik eenmaal slaap, hoor ik niets.'

Ik probeer te glimlachen. Ik weet inderdaad niet of ik snel zal slapen, maar dat zal niet komen vanwege wilde seks. Niet als ik de boze blik in zijn ogen juist interpreteer. Ik sluit de deur en draai me om naar Rogier.

'Je moest toch naar de wc?' herinnert hij me liefjes.

'Natuurlijk.' Nu ik eenmaal opgestaan ben, moet ik inderdaad. Het geeft me ook even tijd om na te denken over hoe ik het met Rogier ga aanpakken. Misschien moet ik hem eerst maar even laten uitzazen. Dat is meestal het beste.

Terug in mijn kamer zie ik dat Rogier nog helemaal niets heeft uitgedaan. Hij gaat dadelijk toch niet terug naar zijn eigen huis?

De deur zit nog niet dicht of Rogier begint al met zijn vragen. 'Dus Angela en jij waren dikke vriendinnen. Wat gek dat ik daar nooit wat over gehoord heb.'

'Zo dik waren we nu ook weer niet.'

‘Jij laat iedereen bij jou logeren als ze onverwacht bij je op de stoep staan.’

‘Natuurlijk niet. Mijn definitie van vriendschap heb ik het afgelopen jaar wat bijgesteld.’

Rogier trekt zijn wenkbrauwen hoog op.

‘Laat ik het zo zeggen: een jaar geleden zou ik gezegd hebben dat Angela en ik beste vriendinnen waren; nu weet ik dat dit niet zo was. Desalniettemin kan ik haar niet botweg de deur wijzen. Oké?’

‘Gelukkig maar. Ik ben heel benieuwd wat ze me nog meer over jou kan vertellen.’

Daarom heeft hij haar die baan aangeboden. ‘De volgende keer dat je iemand een baan aanbiedt, zou ik het erg prettig vinden wanneer je dat eerst met mij overlegt.’

‘Sorry. Ik was nog in de veronderstelling dat jullie dikke maatjes waren. Ik heb de memo niet ontvangen dat jij je definitie van vriendschap hebt aangepast.’

Ik kijk hem boos aan, maar ik kan er niets tegen inbrengen.

‘Hoelang kennen wij elkaar nu? Een jaar? En nu hoor ik voor het eerst iets van jou van vroeger via iemand die je wel hier laat logeren, maar die je blijkbaar helemaal niet ziet zitten. Dat vind ik een beetje gek.’

‘Misschien ben ik niet zo trots op wat ik vroeger allemaal heb gedaan. Waarom bleef je bij haar en liet je mij alleen naar huis gaan?’

‘Was je jaloers?’

Niet echt, het was meer mijn trots die gekrenkt werd, maar Rogier kijkt zo hoopvol en daarom zeg ik: ‘Ja natuurlijk.’

‘Ik was alleen maar nieuwsgierig en ik dacht dat ik via Angela meer te weten zou komen over jou.’

‘En?’ Ik merk dat ik een beetje zenuwachtig word. Wat heeft hij allemaal gehoord? Gelukkig weet zelfs Angela niet van die politie-inval bij Harold, en dat is geloof ik wel het ergste wat me ooit is overkomen.

‘Laten we zeggen dat ik je weer een beetje beter heb leren kennen en dat ik het niet erg vind dat ik nu een wat tammere versie van je heb. Blijkbaar heb ik een goede invloed op jou.’

‘Ja, blijkbaar.’ Ik vraag me af of hij daar wel debet aan is. Met mij heeft hij Jolanda bedrogen. Ook iets waar ik niet echt trots op ben. Maar aangezien hij nu in een veel betere bui is, laat ik het maar zo.

‘Wie weet kunnen we Angela ook op het rechte pad krijgen,’ zegt hij.

‘Dat zal je dan tegenvallen, want Angela is niet zo werklustig. Waarschijnlijk komt ze de helft van de tijd te laat.’

Rogier kijkt naar de deur en houdt een vinger voor zijn mond om me te waarschuwen dat het onderwerp van gesprek vlakbij is. Ik was even vergeten dat de wanden hier flinterdun zijn.

Zachtjes zegt hij: ‘Ze komt er vanzelf achter wat hard werken is. En als ze dat niet kan, jammer dan. Ze komt niet in vaste dienst. Van mij mag je haar meteen weer ontslaan. Die opmerking van haar over boerenpummels uit de provincie zat me sowieso niet lekker.’

‘Dus je wilt haar een lesje leren?’

‘Misschien wel ja. Ik haat het als mensen uit “de grote stad” neerkijken op alles en iedereen die daar niet vandaan komt.’

Hij kijkt me aan met een felle blik in zijn ogen. Ineens weet ik weer waarom ik als een blok voor hem ben gevallen.

Rogier ziet het en trekt me naar zich toe. ‘Klopt het dat ze zo vast slaapt?’

Ik knik. ‘Ik weet alleen niet of ze al slaapt.’

‘Dan doen we het heel erg zachtjes.’ Hij plaatst een heel erg zacht kusje op mijn lippen. Ik reageer onmiddellijk. Voordat ik me helemaal aan hem overgeef, bedenk ik dat de komst van Angela in ieder geval één positief resultaat heeft opgeleverd.

Vamp in love

Was alles
een leugen?
Hoe ver
mag hij gaan?

Angela's leven is een puinhoop. In een vlaag van verstandsverbijstering – of is het wanhoop? – jat ze een stapel geld van haar louche vriend en slaat ze op de vlucht. Hij mag haar niet vinden, en dus is er maar één iemand bij wie ze terecht kan: Fieke!

Fiekes relatie met Rogier zit nu al in een sleur en als gastvrouw bij restaurant Aubade werkt ze zo hard dat ze geen tijd heeft voor vrienden. Door de plotselinge komst van Angela wordt alles opgeschud, en bekijkt Fieke haar eigen leven met nieuwe ogen. Ze besluit dat het tijd is voor meer actie. Nou, dan kan ze het krijgen ook!

Marijke van den Elsen heeft het altijd druk: als schrijver, moeder van drie kinderen, en vrouw van een volbloed carrièreman.

Vamp in love is het grappige en spannende vervolg op *Vamp on heels*.

The Book Girl over *Vamp on heels*:

“Alles klopt gewoon, het verhaal loopt lekker en als lezer wil je maar één ding: doorlezen tot het uit is! En dan wil je eigenlijk nóg meer lezen.”

Z&K

ISBN 978 94 0190 354 7 NUR 343

9 789401 903547

www.nederlandsechicklit.nl